

Leesvoorbeeld

© 2018, KRC Genk, Rudi Smeets en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
(www.pelckmansuitgevers.be, Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België)

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Bij de samenstelling van *Forza Racing* hebben wij teksten en illustraties ontleend waarvan wij de bron niet hebben kunnen achterhalen. Mogelijke rechthebbenden kunnen zich tot de uitgever wenden.

Omslagontwerp en vormgeving: Filip Coopman (www.tinxz.be)
Auteur: Rudi Smeets

D/2018/7104/50
ISBN 978 94 6131 841 1
NUR 480/491

krcgenk.be
vanhalewyck.be

[vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)

[vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

[van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

FORZA RACING

Mijn ploeg. Voor altijd.

Van Halewyck

Inhoud

Woord vooraf.....	7	Brazilië.....	101
De Zigeuner.....	8	Daar is 'm!.....	102
Bleek.....	10	Goethals.....	104
Coal miner.....	12	Veertien en zesentwintig.....	106
Usain.....	14	Roken en bidden.....	109
Tito.....	19	Disneyland.....	124
No Ely no party.....	21	Thyl.....	126
Met vijfenveertig op de foto.....	22	Gevoelstemperatuur.....	130
Hartlijders.....	26	His story.....	132
Waarborg.....	28	Jos.....	134
Peter.....	32	Marina.....	136
Titanic.....	34	Okkernoot.....	139
Bekerwinst met een bom van Hasi.....	36	Exit.....	140
Jos Vaessen Talent Academy.....	40	Willy.....	142
Mouwen.....	44	Guernica.....	144
Patsy Cline.....	46	Cicero.....	146
Jokes.....	51	Fans forever.....	150
Caaaarrrrrrmel!.....	54	Masseren.....	154
Buksschieten.....	56	Doodsprentjes.....	156
Voorbestemming.....	61	Hometrainer.....	158
King Kev.....	62	Mustang.....	162
Delphi.....	64	Hoogzwanger.....	164
Pompen of verzuipen.....	66	Hart en verstand.....	166
En nu?.....	70	American dream.....	168
Club 76.....	72	R.I.P.....	170
De Schacht.....	74	Paolo.....	172
Amancio.....	76	Feel the beat.....	174
Matchbal.....	82	Senior Army.....	178
Wall of Legends.....	84	Moeder en zus.....	180
Riposa in pace.....	87	Every inch.....	182
Ongelegen.....	90	Spurt van tachtig meter.....	187
Ma was ze van ons.....	94	Twintig Kärchers.....	190
Bloemkool.....	96	Eerherstel op Allerheiligen.....	194
		Van Thyl Gheyselinck tot Luminus.....	198

Veiligheidsvoorschriften	206
Cisco Kid	211
Tasmanian Devil	214
Appeltaart	218
Suzuki	220
Ég tala ekki íslensku svo vel	222
Wereldkaart	226
Negentig	228
Kleren kwijt	230
Wasdraad	232
De buffelstoot van Kennedy	234
Berto	236
Patriotten	238
De trainersbank	240
Piet Smeyers	246
Alighieri	248
Vakantie	251
Van bij ons	252
Houten monument	256
Zoetzuur	261
Monsieur le président	264
Babykopje	268
Zeus	271
Goals, goals, goals	272
Mokuna	274
Gunnersaurus	280
Beste Pierre	285
Dankwoord	286
Trainers KRC Genk	287
Voorzitters KRC Genk	287
Bibliografie	288
Beeldverantwoording	288

Woord vooraf

Més que un club. De gemiddelde voetbalfan kent die woorden wel, in gele letters op de middelste ring van Camp Nou, het mythische stadion van FC Barcelona. Meer dan een club... Een understatement. De Blaugranas zitten in de Catalaanse volksziel, zijn de trots van een volk dat zich zo graag wil loswrikken van de Spaanse voorgedij. *La senyera* — de vlag met de vier rode en vier gele strepen — wordt bij iedere thuismatch van Barça in honderd-en-een formaten ontvouwd.

Meer dan een club... Dat kan zonder een groot risico op tegenspraak ook gezegd worden van KRC Genk, ontstaan op de as van Winterslag en Thor Waterschei. De metafoor van de feniks... Al jaren werd gespeculeerd over een fusie, maar het was uiteindelijk Thyl Gheyselinck, manager van de nv Kempische Steenkoolmijnen (KS), die in de marge van de mijnsluitingen een mogelijkheid zag om de kloof tussen de twee rivaliserende voetbalclubs te dichten.

Dat lukte niet met een vingerknip. Het duurde heel wat jaren eer rood-zwart en geel-zwart overgingen in blauw-wit. 'In het begin werd geteld hoeveel spelers van Waterschei en Winterslag op het veld stonden', zegt clubicoon Pierre Denier, die er vanaf dag één bij was. Eerst als speler, daarna jaren als assistent-coach en, sinds het overlijden van Tony Greco, als teammanager.

Er werden heel wat trainerswissels doorgevoerd en spelers aangetrokken, maar de resultaten waren tien jaar lang erg wisselvallig. In de jaarboeken staan zelfs twee degradaties vermeld. Pas in 1998 werd voor het hele land duidelijk dat de fusieclub groeide. De bekerfinale tegen Club Brugge was een ijkpunt. In het nog niet afgewerkte Koning Boudewijnstadion bleek dat Racing Genk de potentie had om een Belgische topclub te worden.

Duizenden Limburgers trokken richting Heizel om het eerste gloriemoment sinds de samensmelting van Waterschei en Winterslag mee te maken, vrijwel zonder uitzondering met een blauw-wit attriboot. Het was alsof de langzame identiteitsvorming daar als bij toverslag met

een enorme kracht accelereerde. In één keer volgden de successen: de eerste landstitel in 1999, de tweede beker in 2000 en de tweede landstitel in 2002.

Daarna was het weer zeven jaar wachten op een gelijkwaardige triomf, maar intussen werd Europa verkend en werkten bestuur en management aan de structurele uitbouw. De aanhang groeide en werd meer divers. KRC Genk ontwikkelde zich tot een familieclub, waar ook vrouwen en kinderen zich thuis voelden. De multiculturele basis bleef intact. De verwijzingen naar het mijnverleden op de fraaie tifo's in Tribune Zuid visualiseren dat treffend.

In en buiten Limburg wordt KRC Genk vaak aangehaald als een voorbeeld van een geslaagde fusie. Dat proces ging niet zonder slag of stoot, maar het resultaat van de samenvoeging van Winterslag en Waterschei werd meer dan de som der delen. Racing staat symbool voor de geslaagde reconversie na de sluiting van de mijnen. Dat er in de resultaten een golfbeweging zit, mag worden beschouwd als een historische wetmatigheid.

De opzet van deze uitgave is tweeledig: een impressie geven van dertig jaar KRC Genk en de voorbijgane decennia levendig houden. Wie zijn verleden niet kent, kent zichzelf niet. Spelers en trainers die tot het collectieve supportersgeheugen behoren, de nationale en Europese successen én tegenslagen, faits divers, de community- en jeugdwerking... Het is maar een greep uit de onderwerpen die aan bod komen.

Herinneringen worden in woord en beeld tot leven gebracht. *Memoria minuitur, nisi eam exerceas*, wist de Romeinse redenaar en filosoof Cicero tweeduizend jaar geleden al. Wie zal tegenspreken dat het geheugen vermindert als je het niet oefent? Dit boek beoogt geen encyclopedische volledigheid. Over de keuze van bepaalde figuren en items kan en mag gediscussieerd worden. Hopelijk beleeft u er in elk geval veel lees- en kijkplezier aan.

De Zigeuner

De merkwaardigste Europese wedstrijd van KRC Genk is misschien wel de allereerste: de heen-match van 13 augustus 1998 tegen het Albanese Apolonia Fier in Tirana, de hoofdstad van het land. Over het sportieve aspect valt niet veel te vertellen. Racing won met 1-5, dankzij goals van Strupar, Hendrixx, Oulare (twee) en Horvath, waardoor de return nog slechts een formaliteit was. De omstandigheden zijn echter het herinneren waard.

Het begon al bij de scouting, waarvoor trainer Aimé Anthuenis, ploegafgevaardigde Tony Greco en bestuurslid Robert Raes naar het arme Balkanland trokken. Journalist Rob Mertens van *Het Belang van Limburg* reisde mee voor een reportage over de tegenstander.

‘Een halfuur voor de aftrap van het vriendschappelijke duel tegen Flamurtari zaten de voorzitter, de coach en de secretaris nog samen met de Genkse delegatie te tafelen op een terrasje in Vlorë aan de Adriatische Zee’, herinnert hij zich. ‘Aimé begon zichtbaar nerveus te worden, omdat het twintig minuten rijden was tot aan het stadion. Maar de voorzitter stelde hem op zijn gemak: de wedstrijd begon niet zolang hij er niet was. Uiteindelijk werd de aftrap veertig minuten later gegeven dan gepland. Echt bizar werd het toen ik merkte dat onze chauffeur een pistool naast zich had liggen. “Voor het geval we een *accident* meemaken. Dan lossen we dat zo op”, zei de man, zonder zijn gelaat te vertrekken.’

Toen de hele ploeg overkwam bleek dat het geen sinecure was om de ex-communistische republiek binnen te raken. Vooral de Afrikaanse spelers werden streng gecontroleerd, maar enkele blauw-witte shirts en ballen maakten het personeel als bij toverslag heel wat inschikkelijker.

De tocht naar hotel Rogner in het centrum van Tirana nam ongeveer een halfuur in beslag. De pakweg dertig jaar oude autobus had zijn beste tijd gehad. Boven een raam gaf een zilverkleurig plaatje meer informatie over de verrassende herkomst van de bus: bedrijf De Zigeuner uit Diepenbeek. De wilde verhalen over corruptie, meer bepaald de duistere verhandeling van afgedankte West-Europese voertuigen, waren blijkbaar niet volledig verzonnen.

Onderweg volgde de bevestiging. Op de smalle, hobbelige asfaltweg vol putten en bulten slomden Mercedessen uit de jaren zestig roekeloos tussen de gammele bromfietsen, fietsen en ezels met boerenkarren. Overal stulpten betonnen deksels uit de grond: bunkers die de toenmalige Albanese president Hoxha in het hele land liet optrekken, zo’n 750.000 in totaal.

De overwinning werd om veiligheidsredenen in het hotel gevierd. Naarmate de alcoholconsumptie steeg, werd de sfeer uitbundiger. Uiteindelijk moest iedereen het zwembad in, mét kleren. Zelfs voor de Belgische ambassadeur werd geen uitzondering gemaakt. Het is een van de verhalen die nog geregeld worden opgerakeld door de mensen die erbij waren.

Bleek

Drie kampioenenmakers, drie totaal verschillende types: Sef Vergoossen was de empathische professor, Frank Vercauteren de cerebrale tacticus en Aimé Anthuenis de volkse peoplemanager. In *Het Belang van Limburg* van 27 januari 2018 typeerde Philippe Clement hem treffend: 'Op mentaal vlak was Aimé Anthuenis een crack, niemand die erin slaagde om een hechtere groep te vormen. In mijn Genkse periode gingen we na de wedstrijd met de hele groep op stap, de spelersvrouwen inclusief. Het was onmogelijk om te merken wie in de basis stond en wie de bankzitters waren. Als je dat kunt bewerkstelligen, sta je ver.'

Het was trouwens Anthuenis die pakweg twintig jaar geleden al voorspelde dat Clement trainer zou worden. De Lokeraar Aimé Anthuenis kwam in oktober 1995, een maand na zijn ontslag bij Waregem, naar Genk om Enver Ališić op te volgen. Voorzitter Remi Fagard was uitermate gecharmeerd door zijn no-nonsenseaanpak en bouwde met hem een uitstekende verstandhouding op.

Anthuenis bleef bijna vier jaar. In die periode leidde hij de fusieclub naar enkele opmerkelijke successen: de Beker van België in 1998 en de landstitel het jaar nadien. In 1999 kondigde hij even na Nieuwjaar toch zijn vertrek naar Anderlecht aan. Het bestuur en de hele entourage waren van de hand Gods geslagen. Hoe kon dat nu?

De club deed het uitstekend en er zat nog lang geen sleet op de samenwerking, maar de succescoach vreesde het jaar te veel en voelde zich ook wel gecharmeerd door het aanbod van de traditierijke club uit Brussel. Racingvoorzitter Edgard Troonbeeckx was op dat ogenblik not amused, maar gaf achteraf wel toe dat Anthuenis

zich tot de laatste dag professioneel bleef inzetten voor de club.

Intussen zijn de plooiën allang gladgestreken. Over de inmiddels gepensioneerde trainer wordt nog altijd met veel respect gepraat. Over zijn trainingen, bijvoorbeeld. Volgens de medische staf stonden de spelers bij geen enkele andere trainer langer op het oefenveld. Resultaat: Genk maakte door zijn fysieke paraatheid vaak het verschil in de tweede helft.

Ook zijn lange telefoongesprekken in zijn kabinetje onder de tribune liggen nog vers in het geheugen. Uren belde hij met managers om goedkope of miskende spelers naar Genk te halen en hen (weer) naar een hoog niveau te brengen. Het bekendste voorbeeld is Oulare, die voor een habbekrats werd aangeworven en uitgroeide tot een topspits, onder meer door de speciale behandeling die zijn trainer hem gunde. De Guineeër had broze enkels en werd geregeld vrijgesteld van training. Toen de clubarts op een dag uitleg vroeg aan Anthuenis kreeg hij het hilarische antwoord: 'Maar *doc*, ge ziet toch dat hij bleek ziet.'

Omdat Anthuenis teamspirit heel belangrijk vond, bleef hij vaak overnachten in Genk. Naar Lokeren rijden was te riskant, want Aimé lustte wel een pintje. Zijn ongedwongenheid en toegankelijkheid maakten hem enorm geliefd. Nomen est omen, wisten de Romeinen. Of de (voor)naam daadwerkelijk een voorteken is? In het geval van Aimé Anthuenis kennelijk wel.

Coal miner

A *coal miner last night sent Arsenal deeper down the pit of despair*’ blokletterde een Britse krant boven het verslag van Arsenal-Winterslag, de return van de zestiende finales van de UEFA Cup (‘Gisteravond stuurde een mijnwerker Arsenal dieper in de put van wanhoop, r.s.’). Die *coal miner* was Mathy Billen, linksachter bij de Vieze Mannen. De Neeroeterenaar had nog nooit een mijn van de binnenkant gezien, maar aan de overkant van het Kanaal werden alle spelers van Winterslag voorgesteld als koolputters, die op het einde van hun werkdag met zwart omrande ogen weer het daglicht zagen. Overdag op meer dan een kilometer onder de grond steenkolen loswrikken en ’s avonds trainen, dat was zowat het heroïsche beeld dat vooraf van de onbeduidende tegenstander werd geschetst.

Op 20 oktober 1981 vond aan de Noordlaan in Winterslag de heenwedstrijd plaats. Het had dagen aan een stuk oude wijven geregend, zodat het veld bijzonder zwaar was en de opwarming op een oefenveld aan de overzijde van de straat moest gebeuren. Dat zagen de Londenaren niet zitten, want dat betekende dat zij zich een weg moesten banen door de toestromende supporters. Ze besloten dan maar om zich op te warmen in de kleedkamer, een ruimte van hooguit tien vierkante meter met een massagetafel in het midden, die in de smalle gang werd geplaatst om toch nog wat comfort te hebben. ‘Terwijl wij passeerden, werden daarop al die dure benen gemasseerd. Die mannen moeten zich nogal geërgerd hebben’, zegt Mathy Billen lachend.

Oorzakelijk verband of niet, Arsenal werd met een 1-0-nederlaag naar huis gestuurd. Het enige doelpunt

werd gemaakt door de aimabele Duitser Karl Berger. Twee weken later trok het Genkse gezelschap naar Highbury, het legendarische stadion van Arsenal. ‘We wisten niet wat we zagen toen we de kleedkamers binnenstapten’, zegt Billen. ‘Heel veel ruimte, een kast voor iedere speler, vloerverwarming, een bubbelbad: dat waren we to-taal niet gewoon. We hadden bij wijze van spreken meer zin om in dat bubbelbad te kruipen dan om aan de match te beginnen.’

Dat deden ze toch, en met succes. Al na drie minuten scoorde Mathy Billen. ‘Ik zag de Noor Roger Albertsen op rechts vertrekken en wist dat hij de bal hoog naar de tweede paal zou trappen. Dat was een van de automatismen die trainer Thieu Bollen erin geslepen had. Eric Vanlessen riep dat ik moest blijven, maar daar trok ik me niets van aan en ik liep als een speer naar voren. Ik kon net op het juiste moment mijn hoofd tegen de bal plaatsen.’

Door die vroege achterstand waren The Gunners genoodzaakt om alle offensieve registers open te trekken. Rond het halfuur maakten ze gelijk via Hollins. Ze bleven komen en scoorden een twintigtal minuten voor tijd een tweede keer. Daarna zweeg het kanon, nochtans nadrukkelijk afgebeeld in het clublogo.

Winterslag mocht naar de volgende ronde en werd daarin uitgeschakeld door Dundee, maar de dubbele confrontatie met Arsenal weegt in de herinnering veel zwaarder door dan het minder geslaagde vervolg.

→ *Mathy Billen in actie voor Winterslag.*

Usain

Een twintigjarige die op een luxejacht danspasjes zet in het gezelschap van de Jamaicaanse sprintlegende Usain Bolt? Begin 2018 werd dé ster van drie opeenvolgende Olympische Spelen gesignaleerd in het gezelschap van... zijn landgenoot Leon Bailey, een begenadigde voetballer uit het land van rasta en reggae.

De Genkse supporters mochten even van zijn kunsten genieten. Anderhalf jaar lang, om precies te zijn. Na omzwervingen in onder meer Oostenrijk, Nederland en Slovaakije kwam de jonge Bailey in augustus 2015 terecht in Genk.

Daar ondertekende Leon drie dagen na zijn achttiende verjaardag een contract voor drie seizoenen. Een tiental dagen later debuteerde hij in eerste nationale. In Sint-Truiden viel hij rond het uur in voor Siebe Schrijvers. Vriend en vijand waren het er snel over eens: dit was een toptalent. Bliksemsnel, behendig en technisch uitzonderlijk onderlegd. Ronald De Boer had dat twee jaar eerder al gezien, toen Bailey op stage was bij Ajax. ‘De kwaliteit droop eraf’, zei de gewezen Nederlandse international.

Bij Genk wist Leon Bailey snel een basisplaats te veroveren. Hij bevestigde week na week. En niet onbelangrijk: hij voelde zich niet te beroerd om mee te verdedigen. Buitenlandse belangstelling — die was er eerder al in ruime mate — kon dan ook niet uitblijven. Eind januari 2017 ondertekende hij een overeenkomst voor vijf jaar bij Bayer Leverkusen.

Hij kende er een wat moeilijke start en moest het voor de zomer stellen met acht invalbeurten. Pas op 29 september maakte hij zijn eerste goal voor zijn Duitse

werkgever, maar daarna ging het snel. Hij werd zelfs een van de sensaties van de Bundesliga en mocht zich tegen het einde van 2017 verheugen in belangstelling uit de Premier League. Met een opgestoken duim naar Dimitri de Condé, die hem bij de Genkse jeugd onder zijn hoede had vóór hij technisch directeur werd.

Tito

neens waren het geen Joegoslaven meer die naar ons land kwamen, maar Bosniërs, Kosovaren, Serviërs, Kroaten, Montenegrijnen en Macedoniërs. Door de implosie van de vroegere republiek van de Joegoslavische president Tito leerde de voetballiefhebber vanaf de jaren negentig van de vorige eeuw al die nieuwe nationaliteiten kennen. Ook bij KRC Genk passeerden er heel wat zogenaamde Balkanboys de revue.

Bućan, Katana, Strupar, Ban, Bošnjak, Ljubojević en Bešlija klinken bij heel wat supporters ongetwijfeld nog bekend in de oren. Voor Marić, Mulavić, Komljenović, Vuksanović, Mikulić, Stojanović en Tomašić is dat wellicht iets minder het geval. Voor alle duidelijkheid: beide opsommingen zijn verre van volledig. We pikken uit elk lijstje enkele namen, omdat ze om een of andere reden in het oog springen.

De eerste is **Ismet Mulavdić**, een Bosnische middenvelder die van 1993 tot 1995 bij Genk speelde. Hij was een spelmaker met een oogverblindende techniek, een enorme balvastheid, scorend vermogen en een verrassende actie. ‘De allerbeste voetballer die ik ooit in Genk zag’, zei wijlen Tony Greco. Mulavdić was erg teruggetrokken, maar dwong respect af door zijn houding. Helaas sloeg het noodlot toe toen hij terugreed van een bezoek aan Suad Katana in Gent. Zijn vriendin overleed, hij raakte zwaargewond en hij kwam er nooit meer bovenop.

Fabian Komljenović werd aangeworven als zijn vervanger. Volgens Enver Ališić was de langharige Kroaat nog beter, maar hij kon die verwachting niet inlossen en keerde na een jaar terug naar zijn land.

De Bosnische rechterflank **Mirsad Bešlija** werd in 2001 weggehaald bij Dinamo Zagreb. Hij was ontzettend snel en vaak beslissend met zijn spectaculaire rushes, waarbij hij zijn tegenstander als een wervelwind voorbijflitste. Bij Genk haalde hij vijf jaar een hoog niveau. Daarna ging het bergaf. Bij het Schotse Heart of Midlothian moest hij vertrekken. Na een korte tussenstop bij STVV keerde hij terug naar zijn land.

Goran Ljubojević kwam in 2006 naar Genk. De atletische Kroaat scoorde aanvankelijk bijzonder vlot — vijf goals in vijf opeenvolgende wedstrijden — maar dan viel zijn doelpuntenproductie terug. Hij wordt vooral herinnerd als de spits die een groot aandeel had in de 1-4-overwinning in Anderlecht, waar hij twee parels van goals maakte. Na drie seizoenen vertrok hij. Zijn Premier Leaguedroom kon hij nooit waarmaken.

Ivan Bošnjak arriveerde eveneens in 2006 bij Racing. De vriendelijke Kroaat maakte aanvankelijk een geweldige indruk door zijn kracht en scorend vermogen, maar op de veertiende speeldag verdraaide hij tegen Moeskroen zijn knie — twee gescheurde kruisbanden — en was zijn seizoen om zeep. Hij herstelde en kwam terug, maar werd nooit meer de oude.

No Ely no party

Op 7 november 2017 kreeg Elyaniv Barda tijdens een trainingspartijtje bij zijn club Hapoel Beer Sheva een bal keihard op de borst. Zo hard dat hij door een hartstilstand het bewustzijn verloor. Gelukkig kwam hij er snel weer bovenop. ‘Ik kreeg ontzettend veel steunbetuigingen vanuit België’, liet hij vanaf zijn ziekbed weten. Het zegt veel over de populariteit die de Israëliër bij de Genkse supporters genoot. Hij was op zijn best als hij in een vrije rol kon zwerven achter de diepste spits. In honderdvijfenzestig wedstrijden met Genk scoorde hij zevenenvijftig keer en gaf hij ongeveer evenveel assists.

Hij kwam in 2007 van Hapoel Tel Aviv naar KRC Genk en manifesteerde zich als een snelle, technisch bedreven aanvaller met een grote behendigheid in de kleine ruimte. In zijn eerste seizoen werd hij clubtopschutter met zestien goals. Ei zo na werd hij ook de productiefste speler van de hele competitie, want Joseph Akpala van Sporting Charleroi maakte slechts twee goals meer.

Het seizoen nadien pakte hij zijn eerste prijs met KRC Genk: de Beker van België. Hij kwam wel minder aan spelen toe. In eenentwintig wedstrijden scoorde hij vijf keer. Ook de jaargang 2009–2010 was geen onverdeeld succes. Genk eindigde pas op de elfde plaats en Barda scoorde in vierentwintig wedstrijden slechts drie keer. Hij speelde toen wel een rol van betekenis in Play-off 2. De Israëliër maakte vier goals in zeven wedstrijden. Racing won de finale tegen Westerlo en daarna ook het duel voor het Europa Leagueticket tegen stvv.

Het daaropvolgende seizoen was allicht het mooiste uit zijn carrière. Blauw-wit werd landskampioen en Barda

scoorde veertien keer in tweeëndertig matches. Door het behalen van de titel mocht Genk naar de Champions League. Nadat Partizan Belgrado werd uitgeschakeld, moest er nog één tegenstander geëlimineerd worden om in de poulefase te raken. Dat diende te gebeuren in een duel op leven en dood tegen... Maccabi Haifa, de club waarbij Barda speelde van 2002 tot 2005.

Genk verloor de heenwedstrijd met 2–1, maar Eli maakte het belangrijke uitdoelpunt. Thuis maakte Racing het af na een beklijvende strafschoppenreeks. In zijn laatste jaren kwam Barda door de toegenomen concurrentie minder aan spelen toe, maar als supersub was hij nog vaak beslissend. In zijn laatste contractjaar werd zijn overeenkomst niet verlengd. Even overwoog hij een transfer naar een andere Belgische club, maar uiteindelijk koos hij in 2013 op zijn eenendertigste voor een terugkeer naar Israël. Hij kreeg een driejarig contract bij Hapoel Beer Sheva, de club waarbij hij zijn profcarrière had gestart.

Met vijfenveertig op de foto

Club Brugge stond met elf man op de ploegfoto, wij met misschien wel vijfenveertig. Het duurde vijf minuten eer die foto was genomen', herinnert Pierre Denier zich van de eerste bekerfinale, die plaatsvond op 16 mei 1998. Een levendige familieprent versus een verzorgd teamplaatje, het visuele contrast tussen Club Brugge en KRC Genk kon niet groter zijn. Het verschil in hunkering, beleving en focus kwam vrijwel vanaf de eerste minuut tot uiting tijdens de match. De Limburgse honger was zo groot dat Club werd overklast.

De sterren stonden nochtans niet gunstig. Strupar was geschorst en Oulare had al een hele poos last van een enkelblessure. Wat moest dat worden, zonder het koningskoppel? Trainer Aimé Anthuenis zag zich genooddaakt om af te stappen van zijn gebruikelijke veldbezetting. Hij koos voor een vijfmannsmiddenveld met Guðjónsson als meest vooruitgeschoven man achter Oulare. De IJslander moest met snelle infiltraties door het centrum de afwezigheid van Strupar opvangen. Stroy, die in de competitie maar twee keer in de basis stond, fungeerde als buffer voor de defensie in de plaats van Delbroek, die een rij achteruitschoof om de geschorste Kimoni te vervangen. 'Stroy schrok zich een ongeluk toen ik hem zei dat hij zou spelen', zegt Anthuenis.

Genk nam een extra wapen mee naar het toen nog niet afgewerkte Koning Boudewijnstadion: de supporters. Het beschikbare aantal kaarten was ruim onvoldoende voor de vraag in Limburg. Alle bruggen boven de auto-weg richting Brussel waren versierd met vlaggen in de

clubkleuren. Duizenden supporters vertrokken al in de vroege voormiddag en maakten van de hete Heizelvlakte een Limburgse enclave.

Het Genkse vak zat pakweg twee uur voor de aftrap tjokvol, de aanhangers van Club Brugge zochten pas enkele minuten voor het eerste fluitsignaal hun zitje op. Even voor het halfuur was het blauw-witte legioen het delirium nabij. Hendrikx legde de bal af op Oulare, die snoeihard uithaalde met zijn rechter en doelman Verlinden kansloos liet. Een minuut later verdubbelde de Guineeër de voorsprong en nog voor de rust zette Guðjónsson met een stuiterende bal de 3-0 op het bord.

'Tijdens de rust kwam van het bestuur van Club Brugge geen kat naar de receptie', blikt toenmalig voorzitter Remi Fagard terug. 'Daar stond een tafel van misschien wel acht meter lang met taarten, alsof het een bruiloft was. Niemand die een stukje kwam nemen. Jean-Luc Dehaene was slechtgezind en blijkbaar durfden die van Club Brugge hem niet alleen te laten zitten.'

Na de pauze zette Peeters na een lange, energieke rush de eindstand op het bord. Bij het afluiten door scheidsrechter Ancion volgde de gebruikelijke bestorming van het veld, waar de bubbels kwistig in de avondlucht werden gespoten. Tijdens de terugtocht naar Genk werd er in de bus zo stevig gedronken dat — dixit Souleymane Oulare — vrijwel iedereen dronken was. Heel wat spelers kropen op het dak van de bus, de staf hield een oogje in het zeil om ervoor te zorgen dat ze er niet afdonderden. In de stad brak een volksfeest los.

COCA-COLA
CUP
1998

Hartlijders

Woensdag 16 maart 1983, Thor Waterschei speelt in het André Dumontstadion de return van de kwartfinales van de Beker voor Bekerwinnaars tegen Paris Saint-Germain. De heenmatch eindigde op 2-0. Máár 2-0, want het kleine Waterschei leek kanonnenvlees voor de dure armada van de club uit de lichtstad. Bij de Parijzenaars speelden vedetten als Kist, Fernandez, Sušić en Rocheteau, die in het met vijftigduizend toeschouwers volgepakte Parc des Princes even de maat zouden nemen van *les petits Belges*.

Aanvoerder Pier Janssen was bij de verkenning van het stadion nochtans niet onder de indruk. 'Hun dug-out is niet mooier dan de onze', zei de Breeënaar tongue in cheek. Tijdens de wedstrijd verging het lachen hem snel, want Waterschei kreeg voetballen en mocht blij zijn dat alleen Fernandez en Pilorget scoorden.

De terugwedstrijd leek een mission impossible, maar het had al vaker gespoekt op het gras aan de voet van de mijnterrils. Trouwens, wat had geel-zwart te verliezen? Wie zou het de spelers kwalijk nemen als ze werden uitgeschakeld door een Europese topclub? De voorbereiding verliep dan ook niet anders dan anders. Op de wedstrijddag werden ze rond het middaguur op restaurant in As verwacht voor de lunch, daarna mochten ze terug naar huis voor een siësta.

'We moesten om halfzeven in het stadion zijn, maar ik raakte vast in de file en kwam pas om zeven uur in de kleedkamer aan. En ik was niet de enige', herinnert spits Eddy Voordeckers zich. Ook het bestuur hield vast aan de clubgewoonten. 'Wij werden in Parijs ontvangen in het chique restaurant Alcazar', zegt Albert Bijmens, destijds

voorzitter. 'Zelf moesten we het door onze financiële beperkingen heel wat bescheidener aanpakken en boden we het Franse gezelschap een diner aan in Kelchterhoef. Daar sprak bestuurslid Willy Orye historische woorden (*lacht*). "Waterschei wordt jullie Dien Bien Phu", zei hij tijdens een korte speech (in Dien Bien Phu vond in 1954 de laatste slag van de Vietnamese onafhankelijkheidsoorlog tegen Frankrijk plaats, r.s.). En dat werd het ook, want wij speelden een ongelooflijke match.'

Waterschei werd gesteund door achttienduizend dolenthousiaste fans en drong PSG zowaar met de rug tegen de muur, maar doelman Baratelli gaf geruime tijd geen krimp. Tot de IJslander Lárus Guðmundsson, die nochtans niet helemaal fit was, de score opende. Het hek was van de dam! 'Wie geen hartlijder was, zal het nu wel zijn', riep de legendarische voetbalcommentator Rik De Saedeleer. 'Zelden in mijn carrière heb ik meegemaakt wat hier gebeurt. Paris Saint-Germain wordt van alle kanten gewoon naar huis gespeeld.'

Lei Clijsters speelde een van de beste matches uit zijn carrière, maar het was Rekemnaar Roland Janssen die de score na een vrijschoptikje van Pier Janssen verdubbelde. Verlengingen! Daarin maakte diezelfde Pier Janssen het sprookje waar: met een poederdroog schot knalde hij Thor naar de halve finales.

Daarin moesten de Genkenaars het afleggen tegen het Schotse Aberdeen, dat werd gecoacht door Alex Ferguson. In de defensie speelde Alex McLeish, die jaren later trainer werd bij Racing Genk. Bij Waterschei hadden ze bijna twee maanden later een mooie troost: Aberdeen won de finale tegen Real Madrid.

↑ Pier Janssen scoort de 3-0 voor Thor Waterschei tegen Paris Saint-Germain.

Waarborg

Waarom liggen voorbereidende fusiegesprekken in het voetbal zo gevoelig? Angst voor de inperking van het territorium, voor de aantasting of teloorgang van de eigenheid? Wat de verklaring ook moge zijn, tussen Winterslag en Waterschei was het water jarenlang heel erg diep, net zoals in de middeleeuwse literatuurgeschiedenis tussen de twee koningskinderen.

Eén essentieel verschil: die twee laatsten hielden van elkaar. Dat was hoegenaamd niet het geval tussen Thor en de Vieze Mannen, al moet dat verhaal meteen genuanceerd worden. Bij beide clubs waren er ook mensen die rationeel dachten en die beseften dat er op termijn geen toekomst was voor twee clubs op een zakdoek.

Jan Vandermeulen, bijvoorbeeld, de laatste voorzitter van Winterslag: 'Het was bijzonder moeilijk om sponsoring te vinden, want we visten allebei in dezelfde vijver. Door de sluiting van de mijnen en de aanstelling van Thyl Gheyselinck tot manager van de nv Kempische Steenkoolmijnen werd het fusie-idee opnieuw naar voren gebracht en werd er eindelijk tot de finish onderhandeld.'

Vandermeulen vond een bondgenoot in Albert Bijmens, de laatste voorzitter van Thor Waterschei. Bijmens: 'Wij hadden geen financiële middelen. Met vijf of zes mensen van het bestuur moesten we ons borg stellen, anders kregen we geen geld van de bank. Toen Gheyselinck zei dat er in Midden- en Noord-Limburg een duidelijke vraag was naar één grote club, ben ik met Jan Vandermeulen naar hem gestapt. Ik vergeet het nooit: achter hem hing een bord met grote sommen op. "Als ik jullie dit bied, zijn jullie dan bereid om te

fusioneren?" vroeg hij. Daarop hebben we allebei "ja" geantwoord.'

Het fiat van de twee besturen betekende niet dat de rivaliteit tussen de twee clubs met één pennentrek verdwenen was. Nog geruime tijd bleven de tegenstellingen sluimeren. Al na de eerste wedstrijd werden letterlijk koppen geteld: hoeveel spelers van Waterschei stonden op het veld en hoeveel van Winterslag?

'Het eerste seizoen hadden we een heel goede kern', zegt Vandermeulen. 'We haalden onder anderen Gerard Plessers, die bij Hamburg op het hoogste niveau in de Bundesliga speelde. Daarnaast hadden we talentvolle jongeren als Medved, Gaspercic en Vanbecelaere, maar *de mayonaise pakte niet*. Een topcoach had er allicht meer van kunnen maken. Na enkele jaren probeerden we het met een trainer die bij een van beide clubs (Waterschei en Winterslag, r.s.) gespeeld had. Eerst Paul Theunis, daarna Pier Janssen. Die mannen deden het niet slecht, maar eigenlijk ging het weer over hetzelfde: "Theunis heeft bij Winterslag gespeeld, Janssen bij Waterschei." Die tegenstelling bleef nog lang sluimeren.'

Zeven jaar na de fusie kwam er eindelijk een man die het moeras van de kortzichtigheid dregde en KRC Genk opstuwde in de vaart van het Belgische voetbal: Aimé Anthuenis. Hij kwam in 1995 en loodste Racing in 1998 naar zijn eerste grote prijs: de Beker van België, een ijkpunt in de clubgeschiedenis.